

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Сх. № 10/к.д. 10/13

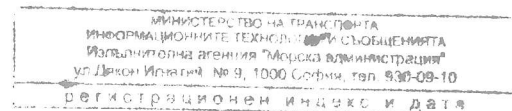
Дата 26.06.2013

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ТРАНСПОРТА,
ИНФОРМАЦИОННИТЕ ТЕХНОЛОГИИ И СЪОБЩЕНИЯТА
ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ "МОРСКА АДМИНИСТРАЦИЯ"

ул. "Дякон Игнатий" № 9, София 1000
тел: (+359 2) 930 09 10
факс: (+359 2) 930 09 20

bma@marad.bg
www.marad.bg

ДО
ПРОФ. Д-Р ДИМИТЪР ТОКУШЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Учх № 1666 / 26.06.2013г.

На Ваш изх. № 10/к.д.10/2013

Относно: Конституционно дело № 10 от 2013 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ТОКУШЕВ,

В отговор на писмото Ви (наш вх. № 1666/07.06.2013 г.), приложено, изпращаме Ви:

➤ един оригинален екземпляр от становището на Изпълнителна агенция „Морска администрация” в качеството ѝ на заинтересувана страна по к. дело № 10/2013 г. на Конституционния съд на Република България, образувано по Искането на Президента на Републиката за обявяване на противоконституционност на част от разпоредбата на §39 – относно чл. 112к, ал. 1 от Закона за изменение и допълнение на Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България (обн., ДВ, бр. 28 от 2013 г.);

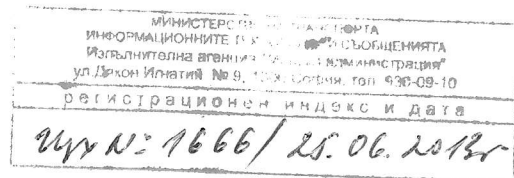
➤ заверено копие от Заповед № ЧР-837/14.06.2013 г. на изпълнителния директор на агенцията.

ПРИЛОЖЕНИЕ: Съгласно текста.

С уважение,

к.д.п. инж. Петър Петров
директор на дирекция „Инспекционна дейност”
и.д. главен секретар на
ИА „Морска администрация”
(съгласно чл. 8, ал. 5 от УП на ИАМА и
Заповед № ЧР-837/14.06.2013 г. на изпълнителния директор на ИАМА)

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ТРАНСПОРТА,
ИНФОРМАЦИОННИТЕ ТЕХНОЛОГИИ И СЪОБЩЕНИЯТА
ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ "МОРСКА АДМИНИСТРАЦИЯ"

ул. "Дякон Игнатий" № 9, София 1000
тел: (+359 2) 930 09 10
факс: (+359 2) 930 09 20

bma@marad.bg
www.marad.bg

ДО
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

от Изпълнителна агенция „Морска администрация“ към министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, със седалище – град София, ул. „Дякон Игнатий“ № 9, тел. (+359 2) 9300910, факс (+359 2) 9300920, e-mail: bma@marad.bg, код по БУЛСТАТ 121797867, представлявана от к.д.п. инж. Петър Добрев Петров, ЕГН 5012081029, директор на дирекция „Инспекционна дейност“ и и.д. главен секретар на агенцията, действащ при условията на чл. 8, ал. 5 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Морска администрация“ (обн., ДВ, бр. 78 от 2008 г., изм., бр. 15 от 2010 г. и бр. 22 от 2012 г., изм. и доп., бр. 26 от 2012 г., изм., бр. 6 от 2013 г.)

по: к. дело № 10/2013 г.
на Конституционния съд

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

В качеството си на заинтересувана страна в производството по конституционно дело № 10/2013 г., след като се запознахме обстойно с Искането на Президента на Републиката за обявяване на противоконституционност на част от разпоредбата на §39 – относно чл. 112к, ал. 1 от Закона за изменение и допълнение на Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България (обн., ДВ, бр. 28 от 2013 г.), с което сте сезирани, изразяваме следното становище:

Считаме искането на Президента на Република България за установяване противоконституционност на чл. 112к, ал. 1 от Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България (ЗМПВВПРБ), в частта „без търг или конкурс в полза на лице по чл. 112г, ал. 1, съответно по чл. 112д, ал. 4, както и“, създаден с §39 от ЗИДЗМПВВПРБ (обн., ДВ, бр. 28 от 2013 г.), за **неоснователно** и молим същото да бъде **отхвърлено изцяло**.

Съображенията ни за това са следните:

1. Относно твърдението за несъответствие на атакувания законов текст с нормата на чл. 18, ал. 1 от Конституцията на Република България

Със Закона за изменение и допълнение на Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България (обн., ДВ, бр. 28 от 2013 г.) е

създаден комплекс от правни норми, чиято цел е да регламентират по ясен, последователен и непротиворечив начин обществените отношения, свързани с изграждането на нови и разширението на съществуващи пристанища чрез изграждане на пристанищни съоръжения във вътрешните морски води и териториалното море на Република България и в българския участък на река Дунав, както и на обществените отношения, свързани с изграждането на нови и разширението на съществуващи подводни линейни обекти на техническата инфраструктура в границите на вътрешните морски води и териториалното море на Република България и в българския участък на река Дунав.

Видно от мотивите към изменителния закон, при създаването на този комплекс от правила за поведение законодателят е следвал единен подход като е предложил еднородни разрешения на тези сходни случаи, основавайки се на едни и същи правни принципи, на трайно установени в правната теория и практика разбирания и на съществуващи в действащото законодателство норми.

В тази връзка на първо място следва да посочим последователно прокарваното в действащата система от правни норми разбиране, че **дъното** в границите на вътрешните морски води, териториалното море и българския участък на река Дунав **е обект, различен от водите**, с които то е покрито изцяло и трайно. Това схващане е ясно видно при анализа на текстовете на чл. 11, т. 1, чл. 12, ал. 2 и чл. 14, т. 1 от Закона за водите (ЗВ). Първата от тези разпоредби регламентира вида и характера на собствеността (**публична** държавна) върху водите на реките и върху принадлежащите им земи. Втората постановява, че морското дъно в границите на вътрешните морски води и териториалното море е **публична** държавна собственост, **за разлика от самите вътрешни морски води и териториалното море** (т.е. водата, която изцяло покрива морското дъно), които според третата от цитираните норми са **изключителна** държавна собственост.

В мотивите на искането, с което сте сезирани, се прави позоваване на текста на чл. 92а, ал. 1 ЗМПВВПРБ, според който акваториите на пристанищата са изключителна държавна собственост. Тази разпоредба, обаче, не следва да се разглежда сама за себе си, без да се държи сметка за: **1)** дадено в §2, т. 29 от Допълнителните разпоредби на същия закон законово определение на понятието „акватория на пристанище”, което **не включва морското или речно дъно** под прилежащата на пристанищната територия **водна площ**; **2)** нормата на чл. 6, т. 2 от ЗМПВВПРБ, от която става ясно защо акваториите на пристанищата са обявени за изключителна държавна собственост – понеже съставляват **част от вътрешните морски води** на страната; **3)** разпоредбата на чл. 5, ал. 2 ЗМПВВПРБ, постановяваща, че както вътрешните морски води и териториалното море, така също въздушното пространство над тях **и тяхното дъно и неговите недра** са част от територията на Република България. Последният от цитираните текстове прави още веднъж очевидно разбирането на българския законодател, че понятията „вътрешни морски води” и „териториално море” **не включват** в себе си дъното под тези водни площи и неговите недра.

Впрочем, това разбиране **напълно съответства** на разрешението по същия въпрос в действащото международно право и по-конкретно в чл. 2 (регламентиращ правния статут на териториалното море, на въздушното пространство над него, както и на неговото дъно и недра) и чл. 8 (относно вътрешните води на крайбрежната държава) от Конвенцията на Организацията на обединените нации по морско право (обн., ДВ, бр. 73 и 74 от 1996 г.).

От своя страна, чл. 18, ал. 1 от Конституцията на Република България (КРБ) прогласява за изключителна държавна собственост **водите**, определени със закон, но в изброяването на конституционната норма **липсва** упоменаване на морското дъно в границите на вътрешните морски води и териториалното море и на дъното и крайбрежната заливаема ивица в българския участък на река Дунав. А, както правилно и в съответствие с постановеното от Конституционния съд на Република България в тълкувателното му Решение № 2 от 06.02.1996 г. по к.д. № 26/1995 г., е посочено в искането на Президента, това изброяване е **изчерпателно и не може да бъде тълкувано разширително**.

Иначе казано, конституционният законодател е оставил морското дъно в границите на вътрешните морски води и териториалното море на Република България, както и дъното и крайбрежната заливаема ивица на река Дунав **извън обхвата на изключителната** държавна собственост. Този извод става още по ясен и недвусмислен при съпоставяне разпоредбата на чл. 18, ал. 1 КРБ със следващата – на ал. 2 от същата конституционна норма, изрично посветена на суверенните права на Република България върху континенталния шелф и изключителната икономическа зона.

Логично от този извод следва следващият – морското дъно в границите на вътрешните морски води и териториалното море, както и дъното и крайбрежната заливаема ивица на река Дунав имат статута на обекти – публична държавна собственост, както това изрично е прогласено в чл. 11, т. 1, чл. 12, ал. 2 ЗВ и **се подчиняват на общия режим**, установен за имотите – **публична** държавна собственост, установен със Закона за държавната собственост (ЗДС) в съответствие с чл. 17, ал. 4 КРБ.

Според нормата на чл. 7, ал. 5 ЗДС, създадена с §4 на обнародвания в бр. 87 на „Държавен вестник“ от 2010 г. ЗИДЗДС, е **допустимо** с решение на Министерския съвет да се учредяват **ограничени вещни права** (каквото е и правото на строеж), когато това е необходимо за изграждането на национален обект (по смисъла на §1 ЗДС) или за трайно задоволяване на обществени потребности, като случаите и условията, при които това може да бъде направено, следва да бъдат уредени в **специален** закон.

Основавайки се именно на тази разпоредба, на 06.03.2013 г. Четиридесет и първото Народно събрание прие Закона за изменение и допълнение на Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България (обн, ДВ, бр. 28 от 2013 г.), с който е създадена и атакуваната пред Конституционния съд на Република България разпоредба на чл. 112к, ал. 1 ЗМПВВПРБ.

Систематичното тълкуване на същата във връзка с чл. 112з ЗМПВВПРБ (създадена със същия §39 ЗИДЗМПВВПРБ, обн, ДВ, бр. 28 от 2013 г.), ясно показва, че с чл. 112к, ал. 1 от закона се създава правна възможност за учредяване на право на строеж за изграждане на ново пристанище за обществен транспорт с регионално значение, на пристанище по чл. 107–109 или на специализиран пристанище обект по чл. 111а, ал. 1 или чл. 111б, ал. 1 ЗМПВВПРБ **върху морското дъно** в границите на вътрешните морски води, териториалното море и дъното и крайбрежната заливаема ивица в българския участък на река Дунав, **а не върху самите вътрешни морски води, териториалното море или водите на река Дунав.**

Нищо в мотивите или в текстовете на изменителния закон не навежда на обратния извод, който, освен житейски (технически), е и правно абсурден, предвид правилото на чл. 63, ал. 1 от Закона за собствеността (ЗС), според който учредяването на ограничено вещно право на строеж е възможно **само върху земя**, не и върху вода. Към тези разсъждения можем да добавим и разпоредбата на чл. 24, ал. 2 от Закона за кадастъра и имотния регистър (ЗКИР), според която поземлен имот е **част от земната** повърхност, включително и тази, която трайно е покрита с вода. Иначе казано, характер на поземлен имот има **морското и речно дъно**, а не водите, които трайно го покриват.

Изложеното до тук ни дава основание с категоричност да твърдим, че наведените в Искането на Президента на Републиката доводи за несъответствие на създадената с §39 от ЗИДЗМПВВПРБ (обн., ДВ, бр. 28 от 2013 г.) разпоредба на чл. 112к, ал. 1 ЗМПВВПРБ, в частта „без търг или конкурс в полза на лице по чл. 112г, ал. 1, съответно по чл. 112д, ал. 4, както и“, с нормата на чл. 18, ал. 1 КРБ са **напълно несъстоятелни**, тъй като атакуваният законов текст по никакъв начин **не засяга** режима на обектите – изключителна държавна собственост.

2. Относно твърдението за несъответствие на атакувания законов текст с нормата на чл. 18, ал. 5 от Конституцията на Република България

Нормата на чл. 18, ал. 5 КРБ регламентира режима, на който се подчиняват обектите–

изключителна държавна собственост, а именно – предоставяне на концесия. В редица свои решения, в това число и тълкувателни (напр., Решение № 19 от 1993 г. по к. дело № 11 от 1993 г. и Решение № 2 от 1996 г. по к. дело № 26 от 1995 г.), Конституционният съд на Република България ясно и последователно е изразил разбирането за съдържанието на тази конституционна разпоредба. По аргумент от изложеното в тези решения, предвиденият в чл. 18, ал. 5 КРБ концесионен режим е **възможен и допустим, но не и единствен и задължителен** „правно-технически способ за учредяване на права” по отношение на обекти, които са публична държавна, но не попадат в обхвата на изключителната държавна собственост по чл. 18, ал. 1 КРБ.

Както беше установено по-горе в т. 1 от това изложение, с комплекса от норми, включващ и атакувания чл. 112к, ал. 1 ЗМПВВПРБ, законодателят е създал възможност за учредяване на ограничено вещно право – право на строеж, върху обекти, които са публична, но **не и изключителна** собственост на държавата по смисъла на чл. 18, ал. 1 КРБ – морското дъно в границите на вътрешните морски води и териториалното море и на дъното и крайбрежната заливаема ивица в българския участък на река Дунав. Следователно установеният с чл. 18, ал. 5 КРБ режим е допустим, но **не е задължителен** за тези обекти.

А щом това е така, изобщо **не би могло да се говори за колизия или несъответствие** между атакуваната норма на чл. 112к, ал. 1 ЗМПВВПРБ, в частта „без търг или конкурс в полза на лице по чл. 112г, ал. 1, съответно по чл. 112д, ал. 4, както и”, създадена с §39 от ЗИДЗМПВВПРБ (обн., ДВ, бр. 28 от 2013 г.), и разпоредбата на чл. 18, ал. 1 КРБ. Следователно, Искането на Президента на Републиката и в тази си част се явява **неоснователно**.

3. Пълният текст на атакуваната разпоредба на чл. 112к, ал. 1 ЗМПВВПРБ гласи: „Право на строеж за изграждане на ново пристанище за обществен транспорт с регионално значение, на пристанище по чл. 107 – 109 или на специализиран пристанищен обект по чл. 111а, ал. 1 или чл. 111б, ал. 1 се учредява без търг или конкурс в полза на лице по чл. 112г, ал. 1, съответно по чл. 112д, ал. 4, **както и в полза на община.**”.

В искането, с което сте сезирани, като противоречаща на Конституцията на Република България се сочи само онази част от нормата, в която става дума за правната възможност, създадена в полза на физически и юридически лица, регистрирани като търговци, които имат инвестиционна инициатива за изграждане на ново пристанище за обществен транспорт с регионално значение (лицата по чл. 112г, ал. 1 ЗМПВВПРБ), както и на физически и юридически лица, които имат инвестиционна инициатива за изграждане на пристанище по чл. 107 – 109 ЗМПВВПРБ или на специализиран пристанищен обект по чл. 111а, ал. 1 или чл. 111б, ал. 1 ЗМПВВПРБ (лицата по чл. 112д, ал. 4). Разпоредбата **не е атакувана** в частта, с която **общините – юридически лица** (чл. 136, ал. 3 КРБ), **различни от държавата**, са изрично въведени като субекти на **същата** правна възможност.

Към това трябва да прибавим и факта, че правната възможност на общините да станат титуляри на право на строеж върху морското или речно дъно за изграждане на ново или разширение на съществуващо рибарско пристанище (т.е. пристанище по чл. 107 ЗМПВВПРБ) или нов специализиран пристанищен обект за обслужване на риболовните дейности по чл. 111а, ал. 1 ЗМПВВПРБ е **регламентирана специално и в чл. 112е** ЗМПВВПРБ, създаден с §1 на ЗИДЗМПВВПРБ, обн., ДВ, бр. 32 от 2012 г.

В искането на Президента на Републиката се развиват подробни аргументи относно „превръщането на държавата в „гол собственик” на обременените имоти в резултат на реализирането на предвидената с чл. 112к, ал. 1 ЗМПВВПРБ правна възможност за учредяване право на строеж „в полза на други правни субекти, различни от държавата”, но се пропуска обстоятелството, че **общината също е юридическо лице, различно от държавата**.

В действителност, предложеното със ЗИДЗМПВВПРБ (обн., ДВ, бр. 28 от 2013 г.) нормативно разрешение на въпросите, свързани с изграждането на пристанищни съоръжения посредством отвоюване на територия от морската или речна акватория, е в

пълнен синхрон с разпоредбата на чл. 19, ал. 2, във връзка с ал. 1 КРБ, защото създава и гарантира **еднакви правни условия** за стопанска дейност на **всички** граждани и юридически лица, които имат инвестиционна инициатива за изграждане на ново пристанище за обществен транспорт с регионално значение, на пристанище по чл. 107 – 109 ЗМПВВПРБ или на специализиран пристанищен обект по чл. 111а, ал. 1 или чл. 111б, ал. 1 ЗМПВВПРБ. Евентуалното уважаване на искането на Президента на Републиката би имало за резултат създаване, в разрез с нормата на чл. 19, ал. 1 КРБ, на **привилегия в полза на общините**, за сметка на всички други граждани и юридически лица.

В тази връзка бихме искали да припомним и следните обстоятелства:

Още в първата редакция на ЗМПВВПРБ, обн., ДВ, бр. 12 от 2000 г., е създадена възможност физически и юридически лица да притежават право на собственост върху територията и пристанищната инфраструктура на пристанища (рибарски, яхтени и със специално предназначение) – чл. 94, ал. 1 и чл. 107, ал. 2 (в редакцията им до 27.03.2004 г., когато влиза в сила ЗИДЗМПВВПРБ, обн., ДВ, бр. 24 от 2004 г.).

Със ЗИДЗМПВВПРБ, обн., ДВ, бр. 24 от 2004 г. в правната ни система са въведени действащите и в момента разпоредби на чл. 106, ал. 2 и чл. 112, ал. 1 ЗМПВВПРБ, регламентиращи правото, както на държавата, така и на общините, на физическите и юридическите лица да притежават правото на собственост върху територията и пристанищната инфраструктура съответно на пристанища за обществен транспорт с регионално значение и на пристанища по чл. 107 – 109 от закона.

И двете законови разрешения (от 2000 г. и от 2004 г.) вече са били обект на проверка за съответствие с разпоредбите на Основния закон. В решенията си (съответно Решение № 4 от 15.06.2000 г. по к. дело № 5 от 2000 г. и Решение № 9 от 30.11.2006 г. по к. дело № 8 от 2006 г.) Конституционният съд на Република България надлежно е обосновал отсъствието на несъответствие между текстовете на ЗМПВВПРБ и разпоредбите на Конституцията на Република България.

С изменителния закон, обнародван в брой 24 на „Държавен вестник“ от 2004 г., с нормите на чл. 112г и 112д (в тогавашната им редакция) е регламентирана и правната възможност за разширяване на съществуващи и изграждане на нови пристанища за обществен транспорт с регионално значение и на пристанища по чл. 107 – 109 ЗМПВВПРБ. Цитираните текстове, обаче, в продължение на девет години останаха **трудно приложими** на практика. Това се обяснява с обстоятелството, че реализирането на подобни инвестиционни инициативи беше **възможно само в случай**, че предвижда изграждане на необходимите пристанищни съоръжения **в границите на собствения на инвеститора** имот. Строителството на такива съоръжения върху морското дъно в границите на вътрешните морски води и териториалното море, както и върху дъното и крайбрежната заливаема ивица в българския участък на река Дунав продължаваше да бъде **монопол на държавата**. Последното доведе до **сериозно изкривяване на конкурентната среда** в сектора.

С нормата на чл. 7, ал. 5 ЗДС, въведена в действащото право с §4 на ЗИДЗДС (обн., ДВ, бр. 87 от 2010 г.) бе създаден законовият механизъм за разрешаване на описания проблем. Комплексът от разпоредби, създаден с приетия от Четиридесет и първото народно събрание и обнародван в брой 28 на „Държавен вестник“ от 2013 г. ЗИДЗМПВВПРБ, дава именно онази необходима подробна регламентация на реда и условията, при които е възможно и допустимо с решение на Министерския съвет да се учреди в полза на физически и юридически лица, имащи инвестиционна инициатива за разширение на съществуващо или изграждане на ново пристанище за обществен транспорт с регионално значение, пристанище по чл. 107 – 109 ЗМПВВПРБ или на специализиран пристанищен обект по чл. 111а, ал. 1 или чл. 111б, ал. 1 ЗМПВВПРБ, право на строеж върху морското дъно в границите на вътрешните морски води и териториалното море или върху дъното и крайбрежната заливаема ивица в българския участък на река Дунав за изграждане на пристанищни съоръжения, така че да се насърчи частната инициатива в пристанищния

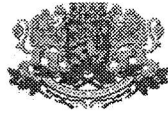
сектор, без да се нарушава баланса между частния и обществения интерес. Доказателство за последното са и предвидените в действащите редакции на чл. 112г, във връзка със чл. 112а, и на чл. 112д ЗМПВВПРБ, както и в създадените с §39 на ЗИДЗМПВВПРБ (обн, ДВ, бр. 28 от 2013 г.) нови текстове на чл. 112з, чл. 112и, ал. 2, чл. 112к, ал. 2, чл. 112м и чл. 112н **законови механизми за контрол на държавата** (в лицето на съответните компетентни държавни органи) в **целия процес** от възникването на инвестиционната инициатива до нейната окончателна реализация.

В този смисъл считаме, че както атакуваната разпоредба на чл. 112к, ал. 1, така и всички останали текстове от описания по-горе нормативен комплекс, създаден със ЗИДЗМПВВПРБ (обн, ДВ, бр. 28 от 2013 г.) не само не противоречат на Основния закон, но тъкмо напротив – **изцяло са в синхрон** с целите на ЗМПВВПРБ, посочени в неговия чл. 2, както и с прогласените в чл. 19, ал. 1 и 2 КРБ принципи за насърчаване на свободната стопанска инициатива, чрез създаване и гарантиране на еднакви правни условия за стопанска дейност на различните стопански субекти, с оглед преодоляване на монополизма и на нелоялната конкуренция.

С уважение:

к.д.п. инж. Петър Петров
директор на дирекция „Инспекционна дейност”
и.д. главен секретар на
ИА „Морска администрация”
(съгласно чл. 8, ал. 5 от УП на ИАМА и Заповед № ЧР-837
от 14.06.2013 г. на изпълнителния директор на ИАМА)

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ТРАНСПОРТА,
ИНФОРМАЦИОННИТЕ ТЕХНОЛОГИИ И СЪОБЩЕНИЯТА
ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ "МОРСКА АДМИНИСТРАЦИЯ"

ЗАПОВЕД

№ ЧР-837

София, 14.06.2013 г.

На основание чл. 16 от Закона за държавния служител,

ВЪЗЛАГАМ

На к.д.п. **ПЕТЪР ДОБРЕВ ПЕТРОВ** - /120101/ директор на дирекция „Инспекционна дейност“, да изпълнява длъжността главен секретар на агенцията, считано от **19.06.2013 г.**, до назначаването на служител на длъжността, но не по-късно от 6 /шест/ месеца.

Определям държавния служител да получава заедно със заплата си и възнаграждение 50 на сто от минималния размер на I-ва степен на основната месечна заплата за незаетата длъжност.

Ниво на основна месечна заплата: 3

Степен на основна месечна заплата: 1

Възнаграждение: 350,00 лв.

Препис от заповедта да се връчи на служителя и на главен специалист „заплащане на труда“.

к.д.п. **Сергей Църнаклийски**
изпълнителен директор на
ИА "Морска администрация"

Подпис на служителя:.....

Дата на връчване
на заповедта:

14.06.2013г.

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА

Подпис:
г. г-ра **Ивлияна Саватова**

